

Sygn. akt. IV Ka 1018/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Ryszarda Wicińskiego – inspektora Straży Miejskiej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 roku

sprawy **D. S.**

obwinionej z art. 90 kw w zw. z art. 49 ust.1 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym art. 97 kw w zw. z art. 46 ust.2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 24 września 2013 roku sygn. akt XIV W 2637/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za przypisane obwinionej wykroczenie na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza karę nagany; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV Ka 1018/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 września 2013 roku sygn. akt XIV W 2637/13 D. S. została uznana za winna tego, że w dniu 14.03.2013 roku około godziny 19.00 na ulicy (...) w B. parkowała pojazd marki H. o nr rej. (...) w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania z ulicą (...) powodując utrudnienie ruchu na drodze publicznej, naruszając jednocześnie obowiązek zatrzymania pojazdu jak najbliżej krawędzi jezdni – tj. wykroczenia z art. 90 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w zw. z art. 97 kw w zw. z art. 46 ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w zw. z art. 9 § 1 kw i za to w myśl art. 9 § 1 kw na podstawie 90 kw wymierzono jej karę grzywny w kwocie 300 złotych.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obwiniona kwestionując wyrok w całości.

Zarzucając – jak wynika z treści uzasadnienia dowolną ocenę dowodów domagała się uniewinnienia od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje;

Apelacja obwinionej nie była zasadna, ale wywołując kontrolę zaskarżonego wyroku w konsekwencji skutkowałą zmianą wyroku w zakresie orzeczenia o karze.

W ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, przeanalizował w sposób rzetelny i wszechstronny zebrane dowody, dokonał ich słusznej oceny mieszczącej się w granicach tzw. swobody sędziowskiej i na ich podstawie wyprowadził logiczny wniosek odnośnie winy obwinionej w zakresie stawianych jej zarzutów. Sąd wziął przy tym pod uwagę zarówno dowody przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść obwinionej, postąpił zatem w zgodzie z zasadą obiektywizmu. Rozważania sądu znalazły następnie odzwierciedlenie w przekonujących wywodach zawartych w uzasadnieniu wyroku, spełniającym wszystkie wymogi określone w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w., w którym to sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione i dlaczego.

Zaprezentowana w apelacji obwinionej odmienna wersja sprowadza się do zarzutu dokonanie przez sąd dowolnej oceny dowodów i w konsekwencji błędnych ustaleń. Argumentacja obwinionej nie jest trafna i stanowi jedynie nieudolną polemiką z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti i nie jest w stanie podważyć prawidłowej zarówno faktycznej jak i prawnej oceny zachowania obwinionej będącego przedmiotem rozpoznania.

Odpierając zarzut obwinionej, iż sąd nie uwzględnił okoliczności związanych z nieprawidłowym jej zdaniem zachowaniem strażników miejskich odwołać się należy w całości do argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bowiem sąd odwoławczy w całości się do niej odwołuje, nie widząc potrzeby jej powtarzania. Wystarczającym jest tylko dodać, że już sama wymowa dowodów w postaci dokumentacji fotograficznej w całości podważa stanowisko obwinionej co do tego, że kontroli dokonywały osoby nieumundurowane, a co za tym idzie nieuprawnione.

Z tych względów argumentacja obwinionej podnoszącej zarzuty w zakresie orzeczenia o winie jako nietrafna na uwzględnienie nie zasługiwała i nie mogła stanowić skutecznej podstawy odwoławczej.

Natomiast sąd odwoławczy dostrzegł potrzebę ingerencji w zakresie orzeczenia o karze. Na podstawie analizy całokształtu okoliczności sprawy sąd odwoławczy doszedł do wniosku, iż orzeczona względem obwinionej kara grzywny jawi się jako zbyt surowa i nadto dolegliwa dla sprawczyni tak błahych wykroczeń. Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości czynów był niski, jako nieznaczny należy ocenić stopień winy w odniesieniu do przypisanych wykroczeń, które de facto nie stworzyły żadnego zagrożenia w ruchu drogowych. W opinii sądu odwoławczego adekwatną karą w stosunku do obwinionej będzie kara nagany, najłagodniejsza z rodzaju kar przewidzianych za przypisane jej wykroczenia. Kara ta w ocenie sądu odwoławczego będzie bowiem stanowiła odpowiednią dolegliwość dla obwinionego w stosunku do wagi popełnionych przez niego wykroczeń i wpłynie na niego wychowawczo i prewencyjnie.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za przypisane obwinionej wykroczenia wymierzył kary nagany.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w.